

To teda bylo! Řekla jsem si ve čtvrtek v podvečer, když jsme s Tali dorazily domů.

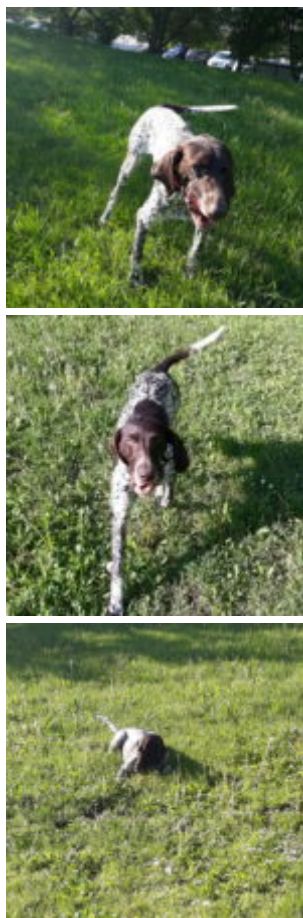
Bylo po sedmý večer a měly jsme toho spolu za sebou moc prima odpoledne. Po příchodu z práce domů nastalo typický vižlí vítání v germánským podání ☐ . A moc jsme si to obě užily. Kucí byli tou dobou už v polích a já pospíchala, abychom taky vypadly co nejdřív. Páč civilizace čekala. Chtěla jsem ta po delší době Tali zase vytáhnout na delší trasu.

Abych si to co nejvíc usnadnila, zamířily jsme pochopitelně nejdřív k rybníčkům. Jednak proto, že to je čistě její čas a druhak proto, že jí to prostě nemůžu udělat, nejit tam. Páníček tohle nezohledňuje, takže vždycky jen projdou kolem a ráno, to zas není tolik času, abych si na pohodu sedla a nechala ji štrachat se v rákosí značnou dobu. A ještě si při tom nastavit gezicht jarnímu sluníčku. Pravda jedním přivřeným očkem jsem jí dozorovala, ale i tak.

Po nějaký době, kdy stihla si tak šestsetkrát hodit šíbru tu do jednoho toho lavórku (páč větší ty rybníčky nejsou, než lavórek ☐) tu do druhýho, jsem jí už vyzvala k odchodu. Moc se jí nechtělo, chápu, ale na druhou stranu zase trávit celou procházku jen tam, se zase nechtělo úplně mě. Měla jsem jiný plány.

Chtěla jsem nečekaně prodloužit trasu, kam jsme chodily spolu do civilizace v zimě. Doteď na to vlastně nedošlo, páč nebyla příležitost. Takže jsme hezky na volno a pospolu přešly vzorně silnici a když jsem jí dala zase volno, musela chvíli lítat v kruzích po trávníku. Jak čokl, co ho prvně pustili z vodítka ☐ . Museli byste jí vidět. Dořítla se ke mně a šly jsme spolu. SPOLŮŮŮŮŮ! Juchajdá. A spolu co? TIŠE! To je to podstatný, totiž. Že jsem ji furt nemusela upozorňovat, ať se laskavě drží v mojí blízkosti.

No někdy samozřejmě jo, když to třeba napálila moc a chtěla zaběhnout za roh, ale jednak to bylo opravdu vzácně a ne neustále, a taky, když jsem zavolala, tak jak na psa běžně voláváte, tak doběhla zpátky. Joj, to si to Koláče užívala!! Mocinky moc, to mi věřte. Zavedla jsem nás pak ke dvěma haldám, který jsou na hranici mezi sídlákem a starými domky a tam jsme si chvíli hrály s balonkem a chvíli se válely po trávníku. Teda já ne, vona. Páč si chtěla žouželit balonek.

A tak jsem si počkala, no. Pohoda klídek, nikam se nespěchá. Máme pro sebe spoustu času. Pak si to tam jde pročuchat, tak balonek zabavím, abychom se trošku hnuly. Jenže to hned nastoupí a nekompromisně se dožaduje hození. Fajn, no tak jo, je to tvoje vodpoledne, dělej jak chceš. A balonek letí nahoru na kopec a to kopyto se následně málem přerazí ve snaze ho chytit. Páč balonek se odrazí a letí zase dolů. Je nutno ho okamžitě chytit, ale to byl musel bejt někdo šikovnej a ne se přitom svázat do uzlu, že jo ☐ ☐ ☐ . Nakonec se rozhodla, že si balonek chvíli ponese.

Když ji pak oslovil jakejsi drn a pustila balonek, čapla jsem ho a dala do kapsičky, páč se mi furt nechtělo monitorovat, jestli ho nese nebo ne. Chtěla jsem si užít to, že právě monitorovat moc nemusim, že jo. A šly jsme si dál pospolu. Tali se na mě občas podívala a dostalo se jí tím pádem nějaký tý odměny a byla moc hezky na příjmu. Takže, jasně stříhneme to trošku zase jinudy, ať si to testneme. A zamířila jsem ke škole. Silnice kterou jsme měli přejít je před školou, tudíž, když tam něco pojede, tak díky retardérům to nebude

v rychlosti, kdyby tu kozu náhodou napadnul nějaký blběj nápad. Ale koza šla spořádaně vedle mě a sem tam si něco očmuchávala (ááááá to je vám taková krása, že si čmuchá, furt dokola se z toho raduju, furt) . Došly jsme k přechodu, já se zastavila, ona bez povelu usedla. “Tádyjádýjáá to mám radost, Talinko.” Pravila sem jí a přešly jsme spořádaně na druhou stranu ke škole. Tam se u vedle stojícího paneláku začuchala a pak si nevšimla, že stojím opodál a letěla zpátky. Trubka jedna. Zapískala jsem, ale asi se to blbě neslo a tak si pořád myslela, že jsem někde tam vzadu. Hrklo ve mě, aby nechtěla přeběhnout tu silnici a zavolala jsem jí jménem a zatleskala. To už jí dalo řádnou navigaci a letěla ke mně jak splašená.

Viděla jsem, že bude míjet maminku s malým kloučkem a tak jsem uhnula z chodníku na trávník a tělem ji vedla do oblouku, aby se jim vyhnula. A pak jsem měla plný ruce práce ustát její radost, že mě “našla”. Teda ruce ne, nohy. Páč mě málem porazila. □ . A možná tím velmi zaujala onoho chlapečka. Pravil, že by taky chtěl takovýho pejska. Slyšela jsem maminku, jak mu říká, že s takovým pejskem je hodně moc starostí. A tak jsem jí to “přiklepla” , že maminka má pravdu, že starostí je s pejskem spousta. A naprosto dementně jsem se ho zeptala, jestli by se mu chtělo vstávat každý den v půl šestý a jít s pejskem ven, ještě dřív než půjde do školky. Už když jsem začala, bylo mi jasné, že to je úplně ychtílskej dotaz a bylo mi taky jasné, že nemůže odpovědět jinak, než že chtělo.

Vzhledem k věku jaksi těžko mohl tušit, že existuje nějaká půl šestá ráno □ □ □ □ . Byl to fakt malinkej špuntík. No a tak jsem to hodila do roviny počasí, že s pejskem se musí i když je oškливо. fouká vítr a děsně prší, nebo je zima, nebo je tma, že by taky musel jít s pejskem večer, když už je hodně velká tma a blá,blá,blááááblá. Každopádně jsme se všichni příjemně zapovídali. Potvrdila jsem mu to, co říkala maminka, že se musí vždycky zeptat, zda si může pejska pohladit a ukázala mu, jak to má dělat. Tali mu za to dala hubičku. Naštěstí ne štípanou a navíc u toho vzorovaně seděla. Byli tudíž stejně velcí. Pak si jí mrňous začal prohlížet a jal se jí koukat do gezichtu. Tak jsem mu vysvětlila, že tohle se pejskům nesmí dělat, že by se mohli třeba leknout a kousnout ho, že to pejsci nemají rádi. Když jsme se pak dali společně do pohybu a přišli k silnici, posloužila Tali znovu jako výuková pomůcka, neboť si sama spořádaně sedla a navíc se začala rozhlížet do stran. To malýho Davidka, jak se klouček jmenoval, upoutalo. Měl za to, že se rozhlíží, jestli nejede auto □ □ . To jsme mu s maminkou nevymlouvaly, naopak mu maminka dala Tali za příklad, že hezky sedí a do silnice jde až poté, co jí to dovolím. Byla jsem na Taliprtku docela pyšná. Ne ani tak kvůli nějakému

přecházení, ale proto, jak hezky a klidně se chovala. Seděla, nechala se hladit a pohybovala se tak, že nehrozilo, že Davídka porazí, jak kuželku.

O kus dál jsme se rozloučili, protože Tali si zrovna trochu ucpala uši. Proti nám šel pes - odrostlý štěně na vodítku. Já jí zastavila a chtěla jsem, aby se nejdřív dostavila ke mně, než se půjde družít. Jenže madáme nic, zapustila kořeny a stála. Syčela jsem jak kobra královská a nic. Bohužel panička toho psa mi to pak ztížila tím, že bez ohledu na to, že na svého psa volám a pak už fakt i důrazně, takže muselo být jasné, že by ke kontaktu - je jedno z jakýho důvodu - dojít nemělo, tak tam psa na tý flexině vypustila jak draka. S úsměvem. Asi je úplně blbá, protože nemůže kruci vědět, proč k sobě toho svého psa volám. Co by dělala, kdyby to byl nějaký rabiják?? Nicméně jsem se to rozhodla nekomentovat, nemělo by to cenu. Zazdila to navíc tím, že pak k sobě psa, po očuchání se s Tali, stáhla nakrátko k sobě a pravila s úsměvem: "My vás tady jen takhle obejdeme!" Nezabila jsem jí, nechtěla jsem si kazit odpoledne. A hlavně jsem se věnovala kárnému řízení s Flekaticí. Čuměla jak puk ☐ .

A pak nastal ten moment, kdy jsme spolu a na volno vyrazily do míst, kde se nejen ještě nikdy nepohybovala, ale taky nebyla bez vodítka. Je to už takový rušnější místo, takže jsem byla v setsakramenském střehu. A mohly jsme hezky potrénovat to naše "Seš dalekooo!" protože jsem jí pochopitelně nenechávala chodit dál, než bylo záhodno. Když se pak na scénu dostavili dva holubi, navíc v momentě, kdy jsme přecházely silnici a to kousek od zatáčky, chytla jsem ji pro jistotu zlehka za obojek. Nerada bych, aby jí letící ptáci strhli. Ale byl to vlastně jedinej moment, kdy byla nějak jištěná. To už jsme dorazily na velikou louku, kousek od našeho městského úřadu. A tam jsme si to bombasticky užily.

Tráva byla suprově posekaná a po deštích nádherně zelená. Tali vyběhla do prostoru a byla stejně nadšená jako já. Hopíkala a chtěla házet balonek.

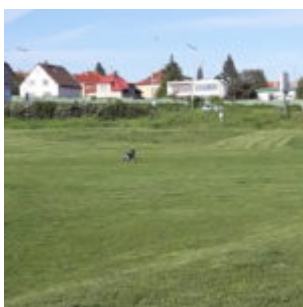

Louka je tam ve dvou úrovních, my nejdřív byly na té vyšší části a tak to suprově lítalo do dálky a Tali mohla lítat jako pako. Tiše jsem doufala, že ji nenapadne navštívit ten lunapark, kterej stál na okraji ☐ . V jednu chvíli nad tím i tak jako asi uvažovala ☐ ☐ ☐ . Páč jakou dobu stála opodál na hraně kopečku a čučela tam. Možná přemítala jestli by nebylo lepší dát se k cirkusu ☐ ☐

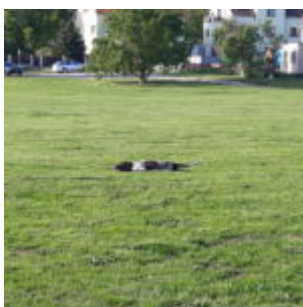

Žjooofka Žofka!

Já naopak přemítala nad tím, jak je fajn moct jí nechat takhle volně poletovat - a že to někdy byla dálka ☹️ . Ale stačilo zavolat a huuuž běžela zpátky.

Pak si zase udělala siestičku a že si bude žouželit balonek. Poté rovnou i cípla ☹️ a povalovala se.

Tak jsem si tam k ní klekla a drbala jí pupek. A pak ji zlobila s balonkem. Ten se nám potom zakutálel o kousek dál a když se Tali zvedla, rozhodla jsem se něco vyzkoušet.

Tali byla od malička zvyklá na povely davaný "dominantně" a doteď jí zbylo to, že pokud chcete povel opravdu zdůraznit, musíte se "přísně" postavit. Nevím, jak bych to popsala. Zkrátka pokud budete sedět na zemi a ona bude opodál, tak k vám sice přijde, ale řeknete-li třeba sedni, nebo lehni, tak nic. Prostě nejste ten přísný povelovač, tak proč by to dělala, když to řeknu zjednodušeně. Prostě s ní takhle jednali. On to tehdy i ten zelený mužik říkal a zdůrazňoval (aby ne, že jo, když jeho projev byl zařvání Dáááun a třísknutí s ní o zem, protože si nelehla v pikosekundě, když ještě ani povel nedozněl) , že se musí stát a bejt důraznej (ach bóže) , aby poslechla. No a já teď zůstala klečet, tím pádem jsem byla na její úrovni a řekla jsem k noze. Ono je to pro toho psa i těžký, protože jak k noze, když ji nemáte, že jo? ☐☐ Ale! Povedlo se nám to, povedlooooooooooooo. Jasně, nikde nikdo a nic co by ji rušilo, nicméně na to, že to bylo poprvý, co jsem s ní něco takovýho vyzkoušela, tak to byla paráda . A tak jsem si řekla, že bychom to mohly zařadit do našeho výukovýho programu.

O kus dál jsme potkaly rodinku s kočárkem a hafanem, kterej se šel družít a když si zablblí, otočila jsem to domů. Zase jsme přešly ulici úplně spořádaně a bez vodítka, Tali krásně sedla sama od sebe u obrubníku a přes přechod jsme šly spolu. Byla jsem na ni pyšná, moc pyšná. U další silnice uvnitř sídliště jsem si otestovala situaci s názvem - my na jednom chodníku a holub na druhým. A vzhledem k tomu, že už jsme byly venku značnou dobu a Tali nebyla nadupaná, se nám zadařilo, že pochápła, že nesmí přeběhnout. Stejně tak, že nesmí lézt do stání na popelnice. O kus dál jsme měly možnost potkat havrana. Je to teda divný potkat v květnu tady havrana. Byl to asi nějaký solitér.

Živil se tam čímsi rozmočeným v kaluži a když nás viděl, neochotně poodletěl. Tali zklamaně zůstala stát a stejně zklamaně pak čučela, že nemůže dorazit tu rozmočeninu, co tam zanechal. Přešly jsme a havran se vrátil. S radostí jsem ho výukově využila k tomu, že ani za ptáčkama se přebíhat nesmí. Měla ze sebe radost a měla ji oprávněně. Pak si to ještě pročuchala tůdle a taky támdle, a to už jsme byly skorem doma. Tam jsme došly obě spokojený, jak prima nám bylo.